

MASA ROTUNDA
A
SCINTEII
TINERETULUI

AU PARTICIPAT:

• ION DACIAN, artist al poporului, director al Teatrului de Operetă • NICUȘOR CONSTANTINESCU, prim regizor al teatrului.
• CORINA BĂRBULESCU • ADRIANA CODREANU • CLEOPATRA MELIDONEANU • MARICA MUNTEAȘU • VALI NICULESCU • LUCIA ROIC • I. DODU IONESCU • ANTON NEGOIȚESCU

OPERETA ÎN AVANSCENĂ

Maternitatea din Bacău

Există un destin ca pe scenă actorul să fie acela care joacă piesa și nu autorul, regizorul sau scenograful. Dincolo de malitia evidentă, actorul (sau mai exact spus distribuția), este în acest caz acela care comunică spectatorului intențiile acestei trinități, susține marea confruntare cu publicul.

În majoritatea cazurilor, pentru a ajunge actor la unui teatru, trebuie ca viitorul reprezentant al scenei să treacă printr-un concurs care are menirea să selecționeze cele mai valoroase elemente. Un asemenea concurs are loc la Teatrul de operetă ori de câte ori se ivește prilejul primirii unor noi forțe actoricești.

Despre valoarea unor cîntăreți din colectivul Teatrului de operetă din București a vorbit de nenumărate ori presa de la noi și de peste hotare. Confruntările cu publicul au atestat nivelul interpretativ ridicat al multor artiști de aici. Regizorul Nicușor Constantinescu a subliniat adesea acest lucru în cadrul discuțiilor: „Eu cred că unul din motivele pentru care opera la noi în țară a avut momente de strălucire se datorează faptului că s-au găsit elemente excepționale pentru operetă. Acum, aș putea spune că avem o trupă cu care putem face înconjurul lumii.”

Cu unele rezerve, această afirmație dă măsură potențelor actoricești de care dispune ora actuală Teatrul de operetă. Filtrată și dezvoltată în timpul Conservatorului, aptitudinile actorului de operetă trebuie cultivate și îndrumate în permanență în cadrul teatrului, de-a lungul întregii sale activități. Numai în felul acesta complexitatea actorului de operetă va fi un fapt real. Complexitate care cere un actor de operetă să fie un excelent cîntăreț, un actor de talent și un virtuoz dansator.

Această complexitate, desigur, nu poate fi numai rodul unei munci pedagogice în plan teoretic ci, mai ales, a contactului permanent pe care actorul trebuie să-l aibă cu rolurile, cu scena deci. Cu alte cuvinte, aptitudinile actorului de operetă, (atunci cînd acestea există cu certitudine) se mențin, se dezvoltă în luptă permanentă cu partitura. Aptitudinile actorului, nedubitate de o intensă muncă personală pentru continuă autodepășire, nu duc la nici un rezultat sau duc la cabotinaj, la rătăcire.

Tocmai de aceea, debătînd câteva chestiuni legate de perspectivele operetei românești, discuțiile de la masa rotundă s-au oprit asupra unei serii de aspecte legate de creșterea nivelului interpretativ al actorilor.

O primă condiție pentru ca un actor să parcurgă întreaga gamă a măiestriei și, deci, a succesului în fața publicului este aceea a distribuției judicioase și frecvente. Numai în felul acesta în întreaga istorie a teatrului de operetă a fost posibilă afirmarea și consacarea unor reale talente,

intrate în conștiința publicului cum sînt Virginița Romanovschi, Maria Vauvrina, Sili Popescu, Ion Daclan, Nae Roman și mulți alții. Alături de aceștia își face simțită prezența, o merituoasă tînără generație de actori.

Opinînd pentru o continuitate firească și necesară a valorilor actoricești, Ionescu Dodu, spune în cuvîntul său: „În mare parte, Teatrul de operetă trăiește în ultimii douăzeci de ani prin cîteva virfuri actoricești ca Virginița Romanovschi, Sili Popescu, Ion Daclan. Dar noi trebuie să dăm posibilitatea să crească și alte personalități, trebuie să găsim și în perspectivă. Teatrul de Operetă a ajuns la un stadiu interpretativ superior revistelor de altădată, datorită deosebitelor condiții create, vîieții noastre artistice în ultimii ani, datorită existenței acestor virfuri artistice. Există de aceea riscul ca peste ani, să rămînem puțin descoperiți cu atît mai mult cu cît vîrsta medie a tinerilor noștri este de 30 ani.

Este nevoie de o întreagă generație de actori buni. Valorificînd condițiile excepționale care stau la îndemîna teatrului, va trebui să acordăm o mai mare atenție promovării cadrelor tinere de perspectivă în cadrul teatrului, să asigurăm acestora o prezență mai activă pe scenă.

Din discuțiile purtate a reieșit, într-adevăr, că există un oarecare dezechilibru în repartizarea rolurilor, a premiilor celor care au fost repartizați, a tînărului de perspectivă și a tînărului de perspectivă. Există de asemenea o tendință de a se pune cap la cap cîteva răspunsuri din domeniul irrudite, alcătuiindu-se un gen de conferințe și astfel întîlnirea cu brigada nu mai are caracterul aceluia dialog viu, pasionant, cu replici uneori neprevăzute, cu întrebări uneori spontane. Caracterul dinamic e sacrificat — dintr-o greșală de interpretare sau din comoditate, nu știm — fiind înlocuit cu un caracter static, care, în unele cazuri sfîrșește prin a pierici audientul.

Regizorul Nicușor Constantinescu spunea în cadrul discuțiilor — trecînd în revistă forțele interpretative ale teatrului — că în opera bucură-reștea există multă tineri talentați, numîndu-i pe unii dintre ei „cîntăreții de mine” ai teatrului.

O privire atentă atență asupra continuității valorilor artistice la operetă ar naște desigur întrebarea: de ce de mine și nu și de astăzi, alături de maestrul recunoscut al Teatrului de operetă, mai ales că unii dintre acești tineri au dovedit în rolurile în care au fost distribuți că au reale aptitudini soliste? Creșterea „îndelungată”, ducă la a nemerirea talentului ori-cărui cîntăreț dotat, la neîncredere în forțele proprii și, uneori, la resemnare în plan artistic ceea ce va avea consecințe și asupra colectivului din care face parte.

Un alt aspect legat de

creșterea actorului care a prilejuit vii discuții la masa noastră rotundă l-a constituit formarea distribuțiilor. Nu trebuie să aibă distribuțiile aceeași valoare, din momentul în care se adresează acelorași categorii de spectatori?

Discuțiile au relevat faptul, cu totul nefertit sub raport artistic, că, deși ar trebui ca fiecare distribuție să însemne un alt spectacol, în fapt același spectacol are trei distribuții sau

unul care vine la noi vede înțel pîsul teatrului și cine va face premiera, știe pentru cine serie și de aceea se alege să distribuie acele șabloane. Cei din a doua și a treia distribuție vin ca într-un corset bine stabilit, se îmbracă cu el și, chiar dacă-l stringe, îl suportă.

Dacă la cele spuse mai sus adăugăm că repetițiile cu a doua sau a treia distribuție se fac uneori în grabă, că există o economie de

ce adesea la neîmpliniri actoricești. Replica „(o) copiază pe, cutare” ar trebui să dispară din sala de operetă ca din orice teatru și singurii în măsură să o facă sînt artiștii, consiliul artistic, direcția artistică. Trecînd în revistă măsurile propuse în cadrul consfățuirii pentru formarea și cultivarea actorului de operetă trebuie să remarcăm ideea necesității creării unui real și eficient spirit competitiv în cadrul Teatrului de operetă, ca factor decisiv în găsirea și promovarea actorilor talente și, implicit, deci, în ridicarea valorii spectacolelor.

Intr-o asemenea competiție ar fi antrenajul cel care ar dori să cînte într-un rol, cîștigă din cauză avînd cel care îl stăpînește mai bine, are calități vocale mai apropiate de rol.

Desigur vor trebui — pentru afirmarea concretă a unei asemenea inițiative — să se stabilească cele mai eficiente criterii, să se acutuiască un juriu reprezentativ care să aprecieze cu competență posibilitățile interpretive. Aceasta ar ajuta ca artiștii care bat pasul pe loc, și nu se ridică la exigențele majore ale artei să mediteze mai atent asupra propriei evoluții, să întreprindă eforturi în plus pentru cultivarea aptitudinilor, și ar asigura totodată și principialitatea necesară în luarea unor măsuri administrative.

Un alt mijloc care ar fi de natură să stimuleze munca actorului, dorința sa de autodepășire l-ar putea constitui anunțarea distribuțiilor pe întregă stațiune (cel puțin a celei mai mari

părți a distribuției). Cîntăreții știind în ce roluri vor cînta ar avea posibilitatea să se pregătească din timp, să cunoască rolul, să se familiarizeze în linii mari cu partitura, ar avea un consistent stimulente știind că munca lor a fost apreciată creîndu-li-se posibilitatea să joace în premieră. Procesul de formare a actorilor de operetă (mai ales în condițiile în care clasa de specialitate la Conservator va avea prima promoție abia peste 2-3 ani) impune la ora aceasta cultivarea în cadrul unor cursuri de specialitate a resurselor vocale, actoricești, coregrafice, cursuri care și-ar pune amprenta favorabil pe întreaga lor evoluție artistică, Teatrismul gesturilor, nefirescul situațiilor create din această cauză, mișcarea nesincronizată și greoaie a unor cîntăreți, replicile date cu întîrziere, sarjarea — carențe ce împletează a supra unor spectacole scăzîndu-le valențele artistice — nu pot fi anulate decât în cadrul unor cursuri eficiente de educație artistică.

Să la îndemîna direcției teatrului să ia măsuri împotriva acestor din orgoliu, dar în fapt din diletanțism, nu înțeleg necesitatea unor cursuri și a unor eforturi de continuă specializare.

O problemă deosebit de importantă ce-si așteaptă, de asemenea, rezolvarea completă este aceea a corpului de ansamblu. Există o diferență uriașă (nu cea impusă de întînderea și consistența rolului) între actorii din prim plan și cei din planurile următoare. Corpul de ansamblu, încercînd o comparație, sînt virgulele dintr-o frază. Fără virgule, fraza devine a-proape de neînțeleasă și uneori logică.

În condiții în care s-a reușit să se rezol-

ve într-un timp optime, problemele orchestrale și a altor componente ale ansamblului, sînt paradoxale minusculele din „cel de al doilea plan” al scenei.

De stringența actualitate, este, de asemenea, creșterea unor tinere forțe regizorale, absolut necesare în momentul de față Teatrului de operetă din București. Îndelungata dădăceală vestejeste adesea spiritului creator, distruge orice inițiativă. A face ani în șir o simplă asistentă de regie, pune în discuție sau problema lipsei de talent, sau problema pre-ocupării nu îndeajuns de insistente în promovarea unor noi regizori, absolut necesari în viața scenei lirice românești.

Discuțiile din cadrul redacției noastre ne-au dat certitudinea că în cadrul Teatrului de Operetă există forțele necesare, capabile să ridice nivelul operei bucură-reștea — care a înregistrat multe realizări de-a lungul ultimilor ani — la înălțimea cerințelor pe care publicul, iubitorii muzicii le pun în fața acestui gen artistic.

În sfîrșit să nu uităm că un real ajutor pot aduce, în această direcție, publicațiile de specialitate, rubricile muzicale ale unor ziare cotidiene, radioul și în special televiziunea, cărora participăm la discuții le-au cerut să cultive cu prioritate și discernămint estetic numai spectacole artistice de reală valoare.

Și desigur, toate acestea constituie o introducere la un dialog teoretic și practic care poate duce la măsuri utile pentru afirmarea și mai puternică a Teatrului de Operetă.

NICOLAE ADAM
IOSIF SAVA

*) Începutul în sîrslul nostru 5515

- Cum pot fi găsite noi modalități în atragerea și promovarea tinerilor interpreți...
- O condiție de prim ordin — distribuția judicioasă, frecventă
- Un factor decisiv în promovarea talentelor — crearea unui real spirit competitiv
- Dădăceala îndelungată vestejește inițiativa

mai multe, prima, care impune linia, celelalte fiind obligate să evolueze în limitele acestei note.

Referindu-se la necesitatea de a găsi modalități noi în atragerea tineretului, Anton Negoitescu sublinia una din cauzele lipsei de personalitate a spectacolului celei de a doua și a treia distribuție: „La noi, o piesă e scrisă pentru o anumită distribuție care în mod cert face premiera. Adică există un șablon al distribuțiilor: un libre-

timp pentru întrebuintarea scenei se explică mai bine de ce celelalte distribuții sînt uneori fără culoare și impersonale. Pentru că, așa cum afirmăm în contribuția sa Vali Niculescu „Acasă înveți textul mecanic, pe scenă înveți înă să-l simți și-l trăiești”.

Obiecția care se impune aici este deci aceea că, regizorii spectacolelor, consiliul artistic au trecut cîteodată ușor cu vederea peste aceste cerințe vitale pentru evoluția actorului iar o asemenea situație poate du-

BRIGADA ȘTIINȚIFICĂ CERE O DEFINIȚIE NOUĂ

De curînd, am ascultat în comuna Pîșchia, raionul Timișoara, răspunsurile date de o brigadă științifică sătenilor. Trei expuneri înfunde de trei profesori, care au durat aproape două ore.

Dar, oare despre expuneri poate fi vorba în cazul brigăzii științifice? Nu cumva se face aici confuzia cu trăsăturile specifice unei alte forme de popularizare: simpozionul? Există, nu numai în raionul Timișoara, tendința de a se pune cap la cap cîteva răspunsuri din domeniul irrudite, alcătuiindu-se un gen de conferințe și astfel întîlnirea cu brigada nu mai are caracterul aceluia dialog viu, pasionant, cu replici uneori neprevăzute, cu întrebări uneori spontane. Caracterul dinamic e sacrificat — dintr-o greșală de interpretare sau din comoditate, nu știm — fiind înlocuit cu un caracter static, care, în unele cazuri sfîrșește prin a pierici audientul.

Am răfosit la Consiliul pentru răspîndirea cunoștințelor culturale-științifice dări de seamă, informări, privind activitatea desfășurată de cele 113 brigăzi științifice din regiunea Banat, am încercat să definim imaginea și rolul brigăzii științifice din relațiile și părțile acelor oameni care în aceste zile pornesc spre sate susținînd stagiunea acestui dialog științific cu publicul.

Diapazonul brigăzii științifice nu pare să aibă o amplitudine prea largă, nu pare să acopere nici pe departe zonele vaste ale cunoașterii și cu-riozității oamenilor muncii de

la sate. Epoca pe care o trăim se caracterizează tocmai prin promptitudinea informării și prin volumul masiv de cunoștințe transmise prin diverse canale către un „consumator” din ce în ce mai curios. Dar acest debit depășește uneori abia normală, întrece capacitatea de absorbție a omului obișnuit. Și atunci? Atunci el simte nevoia unui ghid, unei viziuni de ansamblu care să-l orienteze în diferitele domenii ale cunoașterii. Brigada științifică poate deveni un asemenea ghid.

— Cred că este necesară și o anume artă a expunerii ne spune profesora Herta Krall.

Evident, există o artă a expunerii dar aceasta nu poate fi substituită „artei” ce se cere brigăzii științifice intrucît aici este vorba de expuneri foarte scurte, concise, cu un conținut foarte dens, exprimat într-o formă cât mai plastică. Iată de ce brigada nu se poate angaja fără un bagaj de materiale ilustrative, fără planșe și aparate, fără substanțele necesare unor experiențe, fără microscop. Asistentul în urmă cu câteva săptămîni la Comitetul de artă și cultură al raionului Arad la convorbirea telefonică:

— Vă rog mult, spunea directorul cîminului cultural din Zădăreni, să nu-mi trimiteți brigada de știință. M-am săturat să tot scot întrebări din burta. Pe oameni nu-i interesează, au televizor.

De cînd radioul și televiziunea au pătruns în casele țărănești, se impune un efort de mobilizare, un plus de fan-

tezie și inspirație. Poate că din instrumentele brigăzii n-ar trebui să lipsească nici magnetofonul, nici aparatul de proiecție. Diapozitivele și filmele documentare și de popularizare a științei devin pe zi ce trec elemente indispensabile în acest spectacol viu, captivant.

Născută din pasiune și din inspirație, brigada științifică riscă astăzi să se înecă în formule și rapoarte administrative. Iată cîteva extrase din amintirile informării:

„Se mai întîmplă în unele cazuri să nu ne parvină întrebări sau ca acestea să nu fie din toate domeniile în care avem lectori. În aceste cazuri brigada atacă probleme legate de specificul localității”, (din materialul trimis de Consiliul raional pentru răspîndirea cunoștințelor culturale-științifice Caransebeș). Sau un alt fragment din informarea raionului Lipova: „În unele cazuri unii directori de cîmine culturale nu consultă publicul larg, ei formulează cîteva întrebări, iar cînd brigada se deplasează auditoriul este puțin interesat”.

— Uneori, ne spunea profesorul timișorean Ludovic Müller, membrii brigăzii se întîlnesc abia în fața publicului. Cred că este necesară mai multă stabilitate în componența brigăzilor, în stabilirea teritoriilor prevăzute pentru deplasarea aceleiași brigăzi. Cunoașterea publicului, a problemelor specifice locului, și singura metodă care dă întîlnirilor noastre eficiență.

VIORICA DIACONESCU

OVIDIU PAPADIMA

NE VORBEȘTE DESPRE :

„AMINTIRI”

de ION SLAVICI

ÎN PRIMĂ REAPARIȚIE

În curînd vom avea ocazia să consemnăm în cadrul noilor apariții editoriale ale săptămînilor vittoare, un volum de literatură memorialistică ce va cuprinde grupată sub titlul „Amintiri”, volumul, apărut în colecția „Studii și documente”, de sub auspiciile Editurii pentru literatură, grupată pentru prima oară într-un singur volum, amintirile publicate de Slavici la „Viața Românească” și „Adevărul literar și artistic” în anii 1921-1924, precum și alte scrieri cum ar fi „Lumea prin care am trecut”, „Fapta omească”, la care se adaugă cele mai importante articole de limbă literară, literatură, folclor, estetică, ale scriitorului român.

În revelarea sensurilor acestor cărți am apelat la competența lui Ovidiu Papadima.

— Care este în contextul operei lui Slavici valoarea „Amintirilor”?

— Dacă prin valoarea literară memorialistică lui Slavici nu se ridică pînă la înălțimea celorlalte scrieri din proză ea are o indiscutabilă valoare de document biografic privind viața marilor noștri scriitori: Eminescu, Creangă, Caragiale.

— Care ar fi în cadrul memorialisticii române locale lui Slavici? Are acest gen la Slavici o culoare specifică?

— Glasul memorialisticii lui Slavici sună într-un fel aparte față de alte realizări ale genului la noi, prin aceea că are un fel de adiafor de a trece pe lângă probleme de ordin social, politic, economic și se prezintă într-o formă aliatropică de document biografic indispensabil, după cum arătam mai sus. Și, în pofida faptului că memorialul nu indică formarea și cristalizarea moralis-

tului din Slavici, cu concepția lui de viață, (memorialul) își justifică pe deplin valoarea prin ceea ce este: fișă biografo-rtiografică literară ce va cuprinde memoriale lui Slavici, lucru pe care Slavici îl confirmă pe deplin: „Eu nu viața mea o descriu, ci icona mai frumoasei lumi de atunci îmi dau slîntă să le-o pun în față celor de azi și celor de mine”.

— Între scrierile grupate în volumul actual sînt unele cu o valoare literară deosebită?

— Fără îndoială, cea mai mare valoare literară o au „Amintirile” propriu-zise. Neîntîlnim aici preocupat de a se justifica pe sine, în atitudinile lui politice, Slavici își revărsă toată căldura sufletului asupra marilor săi prieteni ceea ce conferă evocărilor sale o mare putere de viață, echivalîndu-le cu o veritabilă creație literară.

— Tenta moralizantă din proză o găsim și în aceste amintiri?

— De fapt, în opera scriitorului nostru există o unisonanță între creatorul epic și moralist și poate am păcătui prin verdicte rigide, inflexibile, cînd am acordat un caracter excendent uneia sau alteia. În totalul operelor lui de care nu fac excepție nici „Amintirile”, Slavici este un moralist. Și că omul Slavici, care oricît s-ar fi ilustrat pe alte planuri de activitate, era mare năgul cînd era o ființă morală exemplară, nu este un fapt extrinsec și semnificativ în acest sens e caracterizarea pe care i-o face Caragiale: „a fost bun fiu, bun soț și bun părinte, dar nu din slăbiciune, ci din simțămînt de datorie, ca om adevărat, care nu e mulțumit de sine însuși decît făcînd ceea ce după propria lui convingere trebuie să facă”.

— De fapt, în opera scriitorului nostru există o unisonanță între creatorul epic și moralist și poate am păcătui prin verdicte rigide, inflexibile, cînd am acordat un caracter excendent uneia sau alteia. În totalul operelor lui de care nu fac excepție nici „Amintirile”, Slavici este un moralist. Și că omul Slavici, care oricît s-ar fi ilustrat pe alte planuri de activitate, era mare năgul cînd era o ființă morală exemplară, nu este un fapt extrinsec și semnificativ în acest sens e caracterizarea pe care i-o face Caragiale: „a fost bun fiu, bun soț și bun părinte, dar nu din slăbiciune, ci din simțămînt de datorie, ca om adevărat, care nu e mulțumit de sine însuși decît făcînd ceea ce după propria lui convingere trebuie să facă”.

— Tenta moralizantă din proză o găsim și în aceste amintiri?

— De fapt, în opera scriitorului nostru există o unisonanță între creatorul epic și moralist și poate am păcătui prin verdicte rigide, inflexibile, cînd am acordat un caracter excendent uneia sau alteia. În totalul operelor lui de care nu fac excepție nici „Amintirile”, Slavici este un moralist. Și că omul Slavici, care oricît s-ar fi ilustrat pe alte planuri de activitate, era mare năgul cînd era o ființă morală exemplară, nu este un fapt extrinsec și semnificativ în acest sens e caracterizarea pe care i-o face Caragiale: „a fost bun fiu, bun soț și bun părinte, dar nu din slăbiciune, ci din simțămînt de datorie, ca om adevărat, care nu e mulțumit de sine însuși decît făcînd ceea ce după propria lui convingere trebuie să facă”.

— Tenta moralizantă din proză o găsim și în aceste amintiri?

— De fapt, în opera scriitorului nostru există o unisonanță între creatorul epic și moralist și poate am păcătui prin verdicte rigide, inflexibile, cînd am acordat un caracter excendent uneia sau alteia. În totalul operelor lui de care nu fac excepție nici „Amintirile”, Slavici este un moralist. Și că omul Slavici, care oricît s-ar fi ilustrat pe alte planuri de activitate, era mare năgul cînd era o ființă morală exemplară, nu este un fapt extrinsec și semnificativ în acest sens e caracterizarea pe care i-o face Caragiale: „a fost bun fiu, bun soț și bun părinte, dar nu din slăbiciune, ci din simțămînt de datorie, ca om adevărat, care nu e mulțumit de sine însuși decît făcînd ceea ce după propria lui convingere trebuie să facă”.

— Tenta moralizantă din proză o găsim și în aceste amintiri?

— De fapt, în opera scriitorului nostru există o unisonanță între creatorul epic și moralist și poate am păcătui prin verdicte rigide, inflexibile, cînd am acordat un caracter excendent uneia sau alteia. În totalul operelor lui de care nu fac excepție nici „Amintirile”, Slavici este un moralist. Și că omul Slavici, care oricît s-ar fi ilustrat pe alte planuri de activitate, era mare năgul cînd era o ființă morală exemplară, nu este un fapt extrinsec și semnificativ în acest sens e caracterizarea pe care i-o face Caragiale: „a fost bun fiu, bun soț și bun părinte, dar nu din slăbiciune, ci din simțămînt de datorie, ca om adevărat, care nu e mulțumit de sine însuși decît făcînd ceea ce după propria lui convingere trebuie să facă”.

— Tenta moralizantă din proză o găsim și în aceste amintiri?

— De fapt, în opera scriitorului nostru există o unisonanță între creatorul epic și moralist și poate am păcătui prin verdicte rigide, inflexibile, cînd am acordat un caracter excendent uneia sau alteia. În totalul operelor lui de care nu fac excepție nici „Amintirile”, Slavici este un moralist. Și că omul Slavici, care oricît s-ar fi ilustrat pe alte planuri de activitate, era mare năgul cînd era o ființă morală exemplară, nu este un fapt extrinsec și semnificativ în acest sens e caracterizarea pe care i-o face Caragiale: „a fost bun fiu, bun soț și bun părinte, dar nu din slăbiciune, ci din simțămînt de datorie, ca om adevărat, care nu e mulțumit de sine însuși decît făcînd ceea ce după propria lui convingere trebuie să facă”.

— Tenta moralizantă din proză o găsim și în aceste amintiri?

— De fapt, în opera scriitorului nostru există o unisonanță între creatorul epic și moralist și poate am păcătui prin verdicte rigide, inflexibile, cînd am acordat un caracter excendent uneia sau alteia. În totalul operelor lui de care nu fac excepție nici „Amintirile”, Slavici este un moralist. Și că omul Slavici, care oricît s-ar fi ilustrat pe alte planuri de activitate, era mare năgul cînd era o ființă morală exemplară, nu este un fapt extrinsec și semnificativ în acest sens e caracterizarea pe care i-o face Caragiale: „a fost bun fiu, bun soț și bun părinte, dar nu din slăbiciune, ci din simțămînt de datorie, ca om adevărat, care nu e mulțumit de sine însuși decît făcînd ceea ce după propria lui convingere trebuie să facă”.

— Tenta moralizantă din proză o găsim și în aceste amintiri?

— De fapt, în opera scriitorului nostru există o unisonanță între creatorul epic și moralist și poate am păcătui prin verdicte rigide, inflexibile, cînd am acordat un caracter excendent uneia sau alteia. În totalul operelor lui de care nu fac excepție nici „Amintirile”, Slavici este un moralist. Și că omul Slavici, care oricît s-ar fi ilustrat pe alte planuri de activitate, era mare năgul cînd era o ființă morală exemplară, nu este un fapt extrinsec și semnificativ în acest sens e caracterizarea pe care i-o face Caragiale: „a fost bun fiu, bun soț și bun părinte, dar nu din slăbiciune, ci din simțămînt de datorie, ca om adevărat, care nu e mulțumit de sine însuși decît făcînd ceea ce după propria lui convingere trebuie să facă”.

— Tenta moralizantă din proză o găsim și în aceste amintiri?

— De fapt, în opera scriitorului nostru există o unisonanță între creatorul epic și moralist și poate am păcătui prin verdicte rigide, inflexibile, cînd am acordat un caracter excendent uneia sau alteia. În totalul operelor lui de care nu fac excepție nici „Amintirile”, Slavici este un moralist. Și că omul Slavici, care oricît s-ar fi ilustrat pe alte planuri de activitate, era mare năgul cînd era o ființă morală exemplară, nu este un fapt extrinsec și semnificativ în acest sens e caracterizarea pe care i-o face Caragiale: „a fost bun fiu, bun soț și bun părinte, dar nu din slăbiciune, ci din simțămînt de datorie, ca om adevărat, care nu e mulțumit de sine însuși decît făcînd ceea ce după propria lui convingere trebuie să facă”.

— Tenta moralizantă din proză o găsim și în aceste amintiri?

— De fapt, în opera scriitorului nostru există o unisonanță între creatorul epic și moralist și poate am păcătui prin verdicte rigide, inflexibile, cînd am acordat un caracter excendent uneia sau alteia. În totalul operelor lui de care nu fac excepție nici „Amintirile”, Slavici este un moralist. Și că omul Slavici, care oricît s-ar fi ilustrat pe alte planuri de activitate, era mare năgul cînd era o ființă morală exemplară, nu este un fapt extrinsec și semnificativ în acest sens e caracterizarea pe care i-o face Caragiale: „a fost bun fiu, bun soț și bun părinte, dar nu din slăbiciune, ci din simțămînt de datorie, ca om adevărat, care nu e mulțumit de sine însuși decît făcînd ceea ce după propria lui convingere trebuie să facă”.

— Tenta moralizantă din proză o găsim și în aceste amintiri?

— De fapt, în opera scriitorului nostru există o unisonanță între creatorul epic și moralist și poate am păcătui prin verdicte rigide, inflexibile, cînd am acordat un caracter excendent uneia sau alteia. În totalul operelor lui de care nu fac excepție nici „Amintirile”, Slavici este un moralist. Și că omul Slavici, care oricît s-ar fi ilustrat pe alte planuri de activitate, era mare năgul cînd era o ființă morală exemplară, nu este un fapt extrinsec și semnificativ în acest sens e caracterizarea pe care i-o face Caragiale: „a fost bun fiu, bun soț și bun părinte, dar nu din slăbiciune, ci din simțămînt de datorie, ca om adevărat, care nu e mulțumit de sine însuși decît făcînd ceea ce după propria lui convingere trebuie să facă”.

— Tenta moralizantă din proză o găsim și în aceste amintiri?

— De fapt, în opera scriitorului nostru există o unisonanță între creatorul epic și moralist și poate am păcătui prin verdicte rigide, inflexibile, cînd am acordat un caracter excendent uneia sau alteia. În totalul operelor lui de care nu fac excepție nici „Amintirile”, Slavici este un moralist. Și că omul Slavici, care oricît s-ar fi ilustrat pe alte planuri de activitate, era mare năgul cînd era o ființă morală exemplară, nu este un fapt extrinsec și semnificativ în acest sens e caracterizarea pe care i-o face Caragiale: „a fost bun fiu, bun soț și bun părinte, dar nu din slăbiciune, ci din simțămînt de datorie, ca om adevărat, care nu e mulțumit de sine însuși decît făcînd ceea ce după propria lui convingere trebuie să facă”.

— Tenta moralizantă din proză o găsim și în aceste amintiri?

— De fapt, în opera scriitorului nostru există o unisonanță între creatorul epic și moralist și poate am păcătui prin verdicte rigide, inflexibile, cînd am acordat un caracter excendent uneia sau alteia. În totalul operelor lui de care nu fac excepție nici „Amintirile”, Slavici este un moralist. Și că omul Slavici, care oricît s-ar fi ilustrat pe alte planuri de activitate, era mare năgul cînd era o ființă morală exemplară, nu este un fapt extrinsec și semnificativ în acest sens e caracterizarea pe care i-o face Caragiale: „a fost bun fiu, bun soț și bun părinte, dar nu din slăbiciune, ci din simțămînt de datorie, ca om adevărat, care nu e mulțumit de sine însuși decît făcînd ceea ce după propria lui convingere trebuie să facă”.

Cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu

(Urmare din pag. 1)

medii care, la transportul călătorilor, se menţine aproape la nivelul anului 1938. Totodată, aceste neglijenţe au consecinţe deosebit de grave şi în ce priveşte siguranţa şi regularitatea circulaţiei trenurilor.

Partidul şi guvernul consideră necesar să se acorde o atenţie sporită lichidării neajunsurilor în acest sector de activitate, îmbunătăţirii radicale a sistemului de întreţinere şi reparaţie a căilor de comunicaţii, a sistemului de comandă şi dirijare a circulaţiei.

După cum ştiţi, în actualul cincinal transportul feroviar beneficiază de investiţii de 2 ori mai mari decât în timpul şesenalului. Aceasta va permite, fără îndoială, îmbunătăţiri radicale în sectorul căilor ferate.

Mai mulţi tovarăşi au subliniat în cursul discuţiilor, pe bună dreptate, că în trecut nici mijloacele alocate nu au fost întotdeauna folosite în modul cel mai raţional. După cum s-a arătat, tovarăşii care au avut răspunderea activităţii la C.F.R. nu au gospodărit întotdeauna cu grija mijloacele puse la dispoziţie, nu le-au utilizat în primul rînd în sectoarele hotărîtoare pentru asigurarea funcţionării normale a circulaţiei. Unele fonduri au fost cheltuite pentru lucrări de mai mică urgenţă, cum ar fi: reconstrucţia unor gări, construcţia de noi clădiri, ridicarea unor clădiri cu caracter social-cultural. Un bun tovarăş — şi comuniştii trebuie să se dovedească în toate împrejurările buni gospodari — trebuie să dea întotdeauna înfietate în folosirea mijloacelor de care dispune, lucrărilor hotărîtoare pentru bunul mers al producţiei. Or, la C.F.R. o importanţă vitală pentru asigurarea transporturilor au în primul rînd întreţinerea şi dezvoltarea liniilor de cale ferată, dotarea cu mijloace moderne de tracţiune, îmbunătăţirea mijloacelor de semnalizare şi îndrumare a circulaţiei. Subaprecierea acestui sector rezultă şi din faptul că în ţara noastră în zilele duble reprezentau în 1965 doar 6 la sută din totalul reţelei ferate. În alte ţări acestea sînt de cîteva ori mai mari: în Cehoslovacia ponderea lor se ridică la 20 la sută, în Polonia la 24 la sută, iar în Franţa şi Republica Federală a Germaniei la 41 la sută. Această situaţie a determinat o serioasă răminere în urmă a intensităţii traficului de mărfuri pe unele secţiuni de cale ferată din ţara noastră deosebit de aglomerate.

Este pe deplin justificată cererea exprimată aici de mai mulţi tovarăşi de a se analiza în mod temeinic şi a se stabili măsuri urgente pentru îmbunătăţirea activităţii de întreţinere şi reparaţie a căilor ferate, pentru lichidarea locurilor înguste care împiedică buna circulaţie a trenurilor.

Trebuie să se acorde o atenţie sporită modernizării rapide a mijloacelor de semnalizare şi comandă, să se ia toate măsurile tehnice corespunzătoare pentru a se asigura deplina siguranţă a circulaţiei pe calea ferată.

Desăfurarea în condiţii optime a transportului cere, de asemenea, sporirea dotării căilor ferate cu locomotive şi vagoane. După cum ştiţi, planul cincinal prevede sporirea parcului de locomotive cu 720 vagoane pentru transportul de călători cu circa 1.000 şi cu 22.500 parcul de vagoane de marfă de mare capacitate. Aceste măsuri vor contribui, desigur, într-o măsură considerabilă, la sporirea capacităţii de transport, la satisfacerea în condiţii mai bune a nevoilor circulaţiei de persoane şi mărfuri. Dotarea însăşi nu va rezolva de la sine problema îmbunătăţirii transportului feroviar. O problemă esenţială a muncii la C.F.R. este folosirea cât mai eficientă a parcului de vagoane existente. În legătură cu aceasta participanţii la discuţii au relevat serioase neajunsuri. Este vorba de defecţiuni în organizarea circulaţiei care fac ca un număr mare de vagoane să nu fie folosite cu întreaga lor capacitate, să fie prea mult timp imobilizate.

O pagubă mare produce economia imobilizarea unui număr însemnat de vagoane pe rampele de încărcare şi descărcare a întreprinderilor. Numai în anul 1966 s-au înregistrat, datorită defecţiunilor de funcţionare, peste 3.800.000 vagoane/ore pierdute. Înclînd disciplina de plan, unele ministere amănă de adevărat transportul planificat sau cer suplimentări masive, ceea ce, aşa cum s-a arătat în cadrul discuţiilor, provoacă perturbări serioase. În acelaşi timp, trebuie spus că nici Ministerul Căilor Ferate şi direcţiile

sale regionale nu respectă întotdeauna graficul de transport stabilit cu întreprinderile. Nu a fost încă raţionalizată circulaţia vagoanelor goale, nu a fost extinsă mersul transportului de masă, nu s-a lărgit sistemul de transport prin containere. O mare rezervă de creştere a eficienţei economice a căilor ferate o reprezintă eliminarea transporturilor încruciate prin aplicarea optimizării — metodă care elimină distanţele inutile şi cheltuielile neeconomice. Mai mulţi tovarăşi s-au referit cu lux de amănunţime la această categorie de probleme. Se pune în mod logic întrebarea: de ce organele C.F.R., direcţiile generale, ministerul, s-au împiedicat atîta vreme cu această stare de lucruri? Trebuie aşteptată o consfăţuire pe faţă pentru discutarea acestor probleme, pentru stabilirea măsurilor în vederea lichidării neajunsurilor?

Consider necesar ca atît conducerea ministerului, cît şi direcţiile regionale, conducerea staţiilor, toate organele C.F.R., pînă la ultimul lucrător, să revină o anumită răspundere în folosirea raţională a vagoanelor şi celorlalte mijloace de transport, să treacă în mod hotărît la lichidarea grăbnică a acestor neajunsuri. Problema eficienţei transportului nostru feroviar, a deservirii optime a economiei naţionale şi a populaţiei trebuie să stea în centrul atenţiei tuturor lucrătorilor de la C.F.R.

Faptul că parcul existent de locomotive şi vagoane nu este folosit în mod raţional se datorează şi lipsurilor existente în întreţinerea acestuia. Din această cauză un număr mare de locomotive şi vagoane este scos din circuit. Pe bună dreptate au cerut aici mai mulţi tovarăşi să se ia măsuri pentru folosirea cât mai raţională şi cu cea mai mare eficienţă economică a parcului existent, pentru îmbunătăţirea întreţinerii şi reparării sale.

Într-o serie de cazuri lucrările de reparaţii şi întreţinere a parcului de locomotive şi vagoane au o calitate scăzută, ceea ce are ca efect întreruperi dese de circulaţie, creşterea numărului de defecţiuni tehnice. Din această cauză în anul 1966 a scăzut cu 38 la sută timpul de funcţionare a locomotivelor cu abur faţă de anul precedent. Conducerea Ministerului Căilor Ferate, direcţiile regionale, toate organele care au răspundere în această direcţie trebuie să asigure ca reparaţiile şi întreţinerea parcului de locomotive şi vagoane să se facă în cele mai bune condiţii.

Unii tovarăşi din Ministerul Căilor Ferate au propus defezarea unor ateliere şi instalarea constructiilor, în cîteva centre, a altora sub motiv că cele existente sînt mici, sînt de pe timpul burghezilor şi nu mai corespund exigenţelor oamenilor care lucrează în socialism. Consider că aceste propuneri sînt greşite; adoptarea lor ne-ar conduce la cheltuieli inutile şi, pentru o perioadă de timp, ne-ar lipsi de posibilitatea asigurării întreţinerii mijloacelor existente. Se pune pe drept cuvînt întrebarea: pentru ce este nevoie să investim mijloace materiale şi financiare în noi construcţii, cînd în actualele ateliere de reparaţii mai sînt încă spaţii libere, nefolosite? Prin reprofilarea depourilor şi a remizelor de locomotive, ca urmare a introducerii locomotivelor Diesel electrice, aceste spaţii pot fi utilizate pentru menajarea atelierelor de reparaţii, obţinîndu-se astfel importante economii de investiţii.

Este necesar să analizăm în mod serios toate mijloacele şi condiţiile de care dispunem pentru întreţinerea şi reparaţia parcului existent şi să folosim la maximum capacităţile existente. În loc să le investim în clădiri, să folosim mijloacele financiare pentru mai buna utilizare a capacităţilor actuale. În felul acesta vom asigura îmbunătăţirea întreţinerii şi reparaţiei parcului de vagoane şi locomotive.

Aşa cum am mai arătat, partidul şi guvernul dau o apreciere pozitivă activităţii personalului din sectorul circulaţiei feroviare. Sporirea traficului a cerut eforturi serioase, a impus creşterea numărului personalului, îmbunătăţirea pregătirii sale profesionale şi tehnice. Fără îndoială, şi în această direcţie am obţinut o serie de rezultate bune. În mod justificat însă, Consfăţuirea s-a ocupat cu toată seriozitatea de unele aspecte negative din activitatea unor lucrători de la C.F.R. şi a unor organe ale căilor ferate, de unele defecţiuni care au produs o îngrădire deosebită. După cum s-a arătat în discuţiile purtate aici în ultimii ani numărul accidentelor a crescut.

Este deosebit de grav faptul că în 1966 au avut loc accidente soldate cu pierderi de

vieţi omeneşti. Ne putem oare împăca cu această stare de lucruri? Se pune întrebarea: de ce am ajuns aici? În intervenţiile lor, mai mulţi tovarăşi, ridicîndu-se cu hotărîre împotriva acestor fenomene negative, au dat răspuns acestei întrebări. Ele au la origine încălcarea celor mai elementare reguli privitoare la siguranţa circulaţiei. Ele atestă o serioasă slăbire a simului de răspundere, a disciplinei, a exigenţei din partea personalului şi a organelor de conducere ale căilor ferate.

Ele demonstrează că controlul se exercită slab, nu previne deficienţele şi nu ajută la înlăturarea lor efectiv şi operativ.

S-a vorbit aici despre răspunderea mecanicilor. Pe mina mecanicului se dau date de viaţă omeneşti, materiale, produse — aceasta impune, tovarăşi, o răspundere excepţională. Mecanicul este un adevărat comandant, şi în această calitate trebuie bine educat, bine instruit. Marea majoritate a mecanicilor noştri îndeplinesc aceste condiţii. Din păcate avem în această funcţie şi oameni care nesocotesc regulile impuse de regulamente şi de conştiinţa socială. Sînt de acord cu ce s-a spus aici: trebuie creată în rîndurile tuturor lucrătorilor conştiinţa răspunderii. La C.F.R. ordinea trebuie să se execute cu rigurozitate. Aşa este în trecut şi în prezent. Aşa trebuie să fie şi în noi. Dacă nu va fi aşa nu vom avea ordine şi disciplină la calea ferată, nu vom putea pune capăt neajunsurilor. Instruind oamenii, învăţîndu-i ce au de făcut din punct de vedere profesional, dînd ordine precise, eficiente, sancţionînd pe cei ce nu le execută, pe cei ce nu-şi îndeplinesc obligaţiile, înlocuind pe acei ce se dovedesc incapabili să-şi îndeplinească sarcinile — iată cum vom putea instaura ordinea şi disciplina în toate organele şi verigile căilor ferate.

Cred că nu este necesar să demonstrăm prea mult necesitatea imperioasă de a se lua cele mai energice măsuri pentru a se lichida cu dea-vîrşire posibilitatea repetării în continuare a unor accidente. Trebuie făcut un punct de onoare şi de cinste al tuturor lucrătorilor din transporturile feroviare de a garanta siguranţa deplină a transporturilor atît pentru călători cît şi pentru mărfuri. Trebuie întărită disciplina şi ordinea, trebuie adoptate toate măsurile tehnice şi organizatorice corespunzătoare. Grija faţă de om nu poate fi confundată cu adminderea indisciplinii şi dezordinii, cu tolerarea atitudinii condamnabile de nepăsare faţă de interesele şi viaţa cetăţenilor patriei noastre, faţă de avutul statului.

Consider că marea majoritate a lucrătorilor din acest sector important de activitate vor fi la înălţimea îndatoririlor, vor lichida în cel mai scurt timp neajunsurile semnalate. Dispunem de suficienţe forţe destoinice în întregul personal de la C.F.R. pentru a realiza acest deziderat.

Unii tovarăşi au criticat lipsurile manifestate în planificarea şi organizarea transporturilor care conduc de multe ori la încrucisări, la cheltuieli inutile, precum şi cazurile destul de frecvente de intruziune a trenurilor care provoacă dereglarea circulaţiei şi aduc mari pagube economiei naţionale.

Este necesar să se analizeze cu toată seriozitatea aceste stări de lucruri, să se ia măsuri pentru îmbunătăţirea întregii activităţi din domeniul transportului feroviar. Trebuie să facem ca acest sistem principal de circulaţie, care alimentează întreaga economie naţională, să funcţioneze în mod exemplar, să asigure deservirea la timp şi în bune condiţii a tuturor sectoarelor de activitate ale societăţii socialiste.

O problemă importantă pentru ridicarea eficienţei economice a transporturilor feroviare o reprezintă creşterea productivităţii muncii — domeniu în care există încă rezerve mari. În timp ce la noi în 1965 un kilometru de linie era deservit de 14,7 salariaţi, în Franţa acest raport era de 9,3 salariaţi pe kilometru de linie. Cu atît mai de neînţeles apare faptul că în planul cincinal, Comitetul de Stat al Planificării şi Ministerul Căilor Ferate au prevăzut ca în 1970 să se ajungă la 15,9 salariaţi pe kilometru de linie. Măsurile de modernizare a căilor ferate, prevăzute a se realiza în următorii ani, trebuie să ducă nu la creşterea, ci la reducerea numărului de salariaţi pe kilometru de linie, la sporirea continuă a productivităţii muncii.

Desigur, aceasta cere buna pregătire şi instruire a personalului de deservire. Dacă acesta nu cunoaşte bine mij-

loacele pe care este chemat să le minuiască, modernizarea transporturilor nu poate duce la rezultatele pe care le aşteptăm. Aşa cum am arătat aici unii tovarăşi, unele greutăţi sînt determinate tocmai de faptul că nu au fost luate măsuri suficiente pentru instruirea personalului în vederea minuirii noii aparaturii.

O problemă de însemnătate hotărîtoare pentru îmbunătăţirea transportului feroviar este problema cadrelor. În ultimii ani s-au obţinut desigur rezultate bune şi în direcţia recrutării şi pregătirii cadrelor de la C.F.R. Trebuie să spunem însă că aici continuă să se manifeste neajunsuri foarte serioase. Se constată o mare lipsă de personal calificat, mai ales în sectoarele de exploatare legate direct de siguranţa circulaţiei. La sfîrşitul anului 1966 lipsau la calea ferată aproape 10.000 de cadre de specialitate.

Ministerul Căilor Ferate, direcţiile generale, centrale şi regionale nu au acordat atenţia necesară bunei funcţionări a sistemului de scolarizare şi perfecţionare a cadrelor, promovării acestora în raport cu capacitatea şi pregătirea lor. Din această cauză, într-un şir de sectoare lucrează oameni a căror calificare nu corespunde cerinţelor moderne ale transportului feroviar. Au fost desfiinţate şcoli cu tradiţie care pregăteau cadre pentru calea ferată; desfiinţarea şcolii profesionale de la Oradea, creată în 1918, precum şi a celor din Satu Mare, Palas Constanţa, a restrîns serios capacitatea de scolarizare a cadrelor pentru C.F.R. Dotarea transportului feroviar cu mijloace moderne de tracţiune şi instalarea la nivelul tehnicii mondiale impune acordarea unei atenţii sporite pregătirii de cadre cu pregătire medie tehnică pentru toate ramurile, lărgirea scolarizării prin liceele industriale, dezvoltarea bazei materiale, activitatea de scolarizare şi perfecţionare a cadrelor, de care depinde în mod hotărît întreaga activitate de la C.F.R., va trebui pusă de acord, din toate punctele de vedere, cu exigenţele actuale ale circulaţiei din ţara noastră.

În cel mai scurt timp să se analizeze situaţia pregătirii cadrelor şi să se întocmească un plan special de măsuri menite să asigure satisfacerea în perspectivă a nevoilor de personal calificat ale căilor ferate. Să se ţină seama de observaţiile critice făcute aici referitor la faptul că şcolile C.F.R. nu se ocupă exclusiv de pregătirea cadrelor pentru calea ferată. Desigur. În parte, această situaţie este urmarea faptului că ministerul a funcţionat împreună cu alte sectoare de activitate. Înţelegîndu-se greşit problema concentrării şcolilor, s-au luat măsuri care au împiedicat specializarea cadrelor. Trebuie să îndreptăm în cel mai scurt timp această stare de lucruri.

În faţa dumneavoastră, a lucrătorilor din circulaţie, stau sarcini deosebit de mari. Congresul al IX-lea a tras un vast program de dezvoltare a întregii societăţi. În cadrul acestui program, transportul feroviar îşi revine un rol de cea mai mare însemnătate. Partidul şi statul alocă sume importante pentru dezvoltarea şi modernizarea transporturilor în România. Ele trebuie folosite cu chibzuinţă, pentru ca activitatea de circulaţie pe calea ferată să se ridice la nivelul cerinţelor etapei de dezvoltare a construcţiei socialiste. Cele aproximativ 17 miliarde de lei alocate în cincinal acestui sector — sumă destul de însemnată — trebuie folosite cu pricepere pentru a asigura ridicarea substanţială a întregii activităţi a sistemului nostru feroviar.

Este necesar să fie acordată o atenţie mai mare reducerii cheltuielilor de exploatare şi întreţinerii care continuă încă să fie destul de mari. Există toate condiţiile ca neajunsurile în cel mai scurt timp, ca să se pună ordine în toate compartimentele transportului feroviar.

În cadrul Consfăţurii s-au adus critici îndreptăţite actualei reglementări privind instruirea şi îndrumarea personalului, volumului prea mare de ordine şi instrucţiuni. Este necesar să fie studiată simplificarea şi raţionalizarea sistemului de evidenţă şi a regulamentelor privitoare la activitatea salariaţilor de la calea ferată, să se ia măsuri pentru îmbunătăţirea controlului în toate domeniile de activitate ale C.F.R.

Ca şi în celelalte sectoare ale economiei naţionale, se impune şi în transporturile feroviare creşterea preocupării pentru introducerea pe scară largă a tehnicii avansate pentru folosirea instalaţiilor de centralizare electrodinamică, a sistemului de informaţii electronice, a elementelor tehnice în siguranţa circulaţiei

cu autostopul, a semnalizărilor automate şi a altor mijloace de lucru moderne.

Se impune ca Ministerul Căilor Ferate să ia măsuri urgente pentru recuperarea întîrzierii în crearea centrului de calcul electronic, ajutor preţios în organizarea ştiinţifică a activităţii de exploatare, în îmbunătăţirea controlului tehnic în transportul feroviar. Se cere o mai mare atenţie pentru valorificarea cercetărilor ştiinţifice în activitatea C.F.R. Trebuie coordonată mai bine activitatea institutului de cercetări cu necesităţile pe care le ridică activitatea de exploatare, urmîndu-se aplicarea operativă în practică a rezultatelor cercetărilor.

Este necesar să se asigure o exactitate matematică în circulaţia trenurilor, prin întocmirea unui grafic care să ţină seama de toate elementele obiective ce influenţează desfăşurarea transportului. Un asemenea grafic trebuie să asigure condiţii optime de siguranţă şi regularitate a circulaţiei, conducînd, în acelaşi timp, la o utilizare raţională a forţelor de muncă, la respectarea timpului normal de lucru şi odihnă a personalului.

În vederea satisfacerii cerinţelor de transport ale economiei naţionale şi obţinerii unor parametri ridicaţi de exploatare, este necesar să se asigure utilizarea eficientă a tuturor dotărilor tehnice din calea ferată. O atenţie deosebită va trebui să fie acordată îmbunătăţirii rulajului vagonului de marfă, creşterii vitezei tehnice şi comerciale a trenurilor de marfă şi călătorii, mecanizării operaţiunilor de încărcare-descărcare şi extinderii pe scară largă a sistemului de transport prin containere.

Măsuri energice se impun pentru îmbunătăţirea condiţiilor de confort şi de bună deservire a călătorilor, atît în staţii cît şi în trenuri. În acest sens este necesară atît pregătirea tehnică corespunzătoare a garniturilor trenurilor de călători cît şi instruirea personalului de staţie şi de tren pentru a avea o ţinută şi comportare corectă, civilizată faţă de călători.

Organizaţiile de partid, de U.T.C. şi sindicale din unităţile de cale ferată sînt chemate să aducă un aport crescut la înlăturarea simtului de răspundere şi disciplinei în muncă, la ridicarea nivelului cunoştinţelor tuturor salariaţilor, la educarea lor în spiritul unei înalte exigenţe profesionale. Comitetele regionale, raionale şi orăşeneşti de partid trebuie să acorde o atenţie mai mare îndrumării, controlului şi sprijinului organizaţiilor de partid de la calea ferată, controlului activităţii unităţilor feroviare de pe teritoriul lor.

Partidul şi guvernul acordă o grijă permanentă îmbunătăţirii condiţiilor de muncă şi de viaţă ale lucrătorilor ceferişti. Recentele măsuri privind îmbunătăţirea salarizării lucrătorilor din transportul feroviar şi îmbunătăţirea criteriilor de acordare a uniformelor sînt o mărturie în această direcţie. Prin această măsură salariaţii de la circulaţia feroviară vor beneficia în plus de o sumă de 282 milioane lei. Sîntem convinşi că toţi lucrătorii de la C.F.R. vor răspunde grijii partidului şi guvernului prin îmbunătăţirea muncii lor, prin îndeplinirea în cele mai bune condiţii a sarcinilor care le revin.

Desigur, tovarăşi, ridicarea continuă a nivelului de viaţă al lucrătorilor ceferişti, ca şi al tuturor oamenilor muncii, al întregului nostru popor, este strîns legată de dezvoltarea neînteruptă a economiei noastre naţionale, de îndeplinirea cu succes a planului cincinal. După cum ştiţi, în cadrul planului cincinal sînt prevăzute măsuri însemnate de creştere a salariului real, de ridicare a nivelului de viaţă al tuturor cetăţenilor din ţara noastră. Rezultatele obţinute pînă acum revin — aceasta va duce la ridicarea ţării noastre pe o treaptă superioară a dezvoltării economice, la îmbunătăţirea continuă a vieţii materiale şi spirituale a tuturor cetăţenilor patriei noastre socialiste. În încheiere, doresc să-mi exprim încă o dată convîngerea că lucrătorii din transportul feroviar nu vor precupeţi nici un efort pentru a-şi îndeplini cu cinste sarcinile care le revin. Vă urez tuturor, în numele conducerii de partid şi de stat, noi şi noi succese în activitatea dumneavoastră închinată înfloririi patriei noastre socialiste.

(În repetate rînduri, cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu a fost subliniată de aplauzele vii, puternice, ale asistenţei)

Intr-unul din laboratoarele Institutului de cercetări pentru cultura cerealelor şi plantelor tehnice Fundulea

SPORT

(Urmare din pag. 1)

● Stadionul Giuleştii din Capitală găzduieşte astăzi dimineaţă un atractiv cuplaj de fotbal. La ora 8,45 se vor înfrîna echipele de juniori Rapid şi Școala Sportivă de elevi nr. 2, iar în continuare Rapid Bucureşti va primi replica formaţiei Dinamo Bucureşti.

● Oraşul Miercurea Ciuc a găzduit campionatele republicane de patinaj viteză.

La seniorele titlul de campionat republican a revenit în acest an patinoarei Crista Trache (Dinamo Braşov) cu un total de 229,050 puncte, urmată de Eva Farkas (Mureşul Tg. Mures) — 236,366 puncte şi Eleonora Laurentiu (Agronomia Cluj) — 248,900 puncte.

● La Tokio s-a desfăşurat recent campionatul mondial feminin de volei la care au participat doar patru echipe. Pe primul loc s-a clasat echipa Japoniei, urmată de S.U.A., Coreea de Sud şi Peru-

mei); 9,15; Emisiune pentru copii şi tineret şcolar; 10,30: Emisiune pentru sate; 12,15: Concert simfonic; 13,00: Închiderea emisiunii de dimineaţă; 16,00: Campionatul mondial de patinaj viteză. Transmisiune de la Oslo; 17,00: Magazin 111; 18,00: Teledinamul; 18,10: Sportul la... Varietăţi; 21,00: Spectacol distractiv de duminică. Transmisiune de la Sofia; 21,45: Aventuri de vîntoare; 22,00: „Frumoasele operetei”. Montaj muzical-coergrafic; 22,40: Telesport; 23,00: Teledinamul.

8,30: Ora exactă. Cum va fi vremea? 8,32: Întîlnirea de duminică, (emisiune pentru fe-

DUMINICĂ 12 FEBRUARIE

mei); 9,15: Emisiune pentru copii şi tineret şcolar; 10,30: Emisiune pentru sate; 12,15: Concert simfonic; 13,00: Închiderea emisiunii de dimineaţă; 16,00: Campionatul mondial de patinaj viteză. Transmisiune de la Oslo; 17,00: Magazin 111; 18,00: Teledinamul; 18,10: Sportul la... Varietăţi; 21,00: Spectacol distractiv de duminică. Transmisiune de la Sofia; 21,45: Aventuri de vîntoare; 22,00: „Frumoasele operetei”. Montaj muzical-coergrafic; 22,40: Telesport; 23,00: Teledinamul.

Pe verticala producţiei — interferenţa ştiinţei cu practica

(Urmare din pag. 1)

şes agrotehnica lor. Inginerul din cooperativă mă sprijină dar... rămîne un dar. Cu siguranţă că voi fi şi anul acesta un disciplinat executant al indicaţiilor pînă la amănunţiu pe care va trebui să mi le dea zilnic inginerul.

Continuînd să lucrez sub îndrumarea inginerilor, eu cred că brigadierul trebuie să poase de însuşi cunoştinţele necesare pentru a acţiona independent, pentru a-şi aduce propria contribuţie la dirijarea de producţie a regulilor agrozootehnice. Posibilitatea ce li s-ar oferi de a urma cursurile fără frecvenţă ale liceului agricol, de a dobîndi o calificare echivalentă tehnicianului, la ridicarea valorii brigadierului de la om însărcinat cu evidenţa, la aceea de conducător specializat într-un anumit domeniu al producţiei agricole.

ELENA STEFANISCHI, inginer zootehnist la cooperativa agricolă din Sf. Gheorghe, ratonul Urziceni:

„Cursuri fără frecvenţă la liceele agricole pentru calificarea brigadierilor din cooperativele agricole — o necesitate stringentă — sînt perfect posibil de organizat. Intotdeauna cînd s-a discutat despre organizarea învăţămîntului agricol fără frecvenţă au fost invocate lucrările practice de laborator şi în timpuri experimentale pe care trebuie să le execute elevul sub îndrumarea profesorilor.

În condiţiile de azi cînd în fiecare cooperativă lucrează

cel puţin un specialist cu studii superioare, un inginer sau medic veterinar, această barieră poate fi înlăturată. Sub îndrumarea specialistului elevii cursului fără frecvenţă pot executa în cooperativa agricolă, la locul de muncă, o gamă mare de lucrări practice, nu în condiţiile de seră şcolară, de laborator, ci a marelui producător agricol ceea ce, evident, va fi o contribuţie superioară la pregătirea cadrelor pentru agricultură. Printr-un plan de studiu bine stabilit, în funcţie de condiţiile din cooperativa agricolă în care lucrează, de specialitatea pentru care se pregăteşte, elevului de la seră ar putea să i se dea teme practice anuale, sau pe perioade pentru a fi executate în timpul experimental, în grădina sau în vădă, pe un lot de animale, sau în clasa laborator a cooperativelor agricole. Toate aceste lucrări controlate de şcoală ar trebui notate de specialistul din unitate.

Unii vor obiecta spunînd că acest sistem este greu, că mai uşor este să pregăteşti tinerii la cursul de zi. Cred însă că nu avem dreptul, nu putem renunţa la experienţa practică bogată pe care au acumulat-o actualii brigadiieri, că noua formă pe care o propunem vine să grăbească asigurarea cu cadre tehnice a cooperativelor agricole.

Dacă se vor întocmi programe analitice bune, dacă se va manifesta maximum de exigenţă la admiterea şi promovarea cursanţilor, dacă cu toţii vom dovedi seriozitate, vom realiza un lucru mare”.

Sesiune ştiinţifică

CLUJ (de la corespondentul nostru)

La Cluj, a început vineri în sala mare a Institutului de arte plastice „Ion Andreescu” o sesiune ştiinţifică a filialei din Cluj a Societăţii de ştiinţe istorice şi filologice din Republica Socialistă România la care participă specialiştii din Bucureşti, Cluj, Oradea, Baia Mare, Sibiu etc. Tema acestei reuniuni ştiinţifice este clasificarea motivelor ornamentale populare. Cele 27 de comunicări care vor fi prezentate se referă la clasificarea morfologică şi tematică a motivelor ornamentale în arta populară românească, la motivele originare realiste în ornamentica populară românească, la tradiţiile ornamentice în arta populară, la diferite aspecte ale motivelor populare ornamentale din unele regiuni ale ţării. Sesiunea ştiinţifică se va încheia duminică.

DISO-CIERI

(Urmare din pag. 1)

file de simpatie, acceptate de oameni respectuoşi valorilor morale, sînt paradoxale. Paradoxe aici devinînd într-o anumită conjuncţie personaje propriilor drame vor dezvălui aceste simpatii artistice. Soţia aflată pe pragul abandonului marital, din cauza unei persoane tinere intrată în viaţa soţului, va face cel puţin cîteva. Într-o situaţie simetrică, soţul va aţînga cu pietre pe noul Soare, atenţionînd la demnitatea şi orgoliul său familiar. Deci confuziile nu pot fi făcute: realul nu poate fi confundat aici cu ficţionalul. Şi totuşi exemplele artistice sînt invocate în realele discotieri morale. Triunghiul clasei al literaturii cu rezolvările sale în care pasiona surclasază datorita este chemat să dea soluţii şi în cazul situaţiilor reale. Dar cu regularitate, fără nou Soare şi aşa mai departe. Dar ceea ce poate fi admis în linia simpatizilor artistice e suspect şi sancţionabil altfel. Epuarea oricărui afect şi împrumutarea viziunii admise doar entomologului înseamnă enclisim şi trebuie înlăturat ca stare. (E doar o faţetă a relaţiei tensionate dintre ficţiune şi realitate).

● Astăzi pe stadionul Constructorului din Capitală se vor desfăşura trei meciuri de rugby cîntînd pentru „Cupa de iarnă”. Programul începe la ora 10 şi cuprinde următoarele partide: Dinamo — Gloria; Steaua — Rapid şi Grivita roşie — Constructorul. (Agerpres)

Ing. TRAIAN GROZA, directorul liceului agricol din Satu Mare

„Liceul agricol nu are decît de câştigat dacă pe lângă cursurile de zi ar lua fiinţă cursuri fără frecvenţă pentru acele cadre din cooperativele agricole care au acumulat o bogată experienţă practică, îndrăgostite de meseria lor. Liceul, mă gîndesc, ar putea să constituie colective de elevi de la cursul de zi şi de la cel fără frecvenţă care ar putea să execute, în comun, în cooperativele agricole, lucrări practice pe loturi experimentale şi de cercetare. Evident, câştigul ar fi mare de ambele părţi”.

S-au cristalizat cîteva puncte de vedere comune spre care converg aproape toate intervenţiile participanţilor la anchetă — calificarea brigadierilor, cel puţin la nivelul tehnicienilor, ca o necesitate impusă de rolul ce le revine în producţia cooperativelor agricole aflată într-o rapidă dezvoltare şi modernizare, ca şi scolarizarea lor la cursuri fără frecvenţă pu-
lingă liceele agricole.

Propunerile făcute pentru realizarea acestui deziderat — fiecare brigadier un tehnician — pe lângă valoarea lor practică vorbesc despre preocupările existente în lumea satului în acest sens.

VIZITA PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE STAT, CHIVU STOICA, ÎN SOMALIA

Continuându-și vizita în Somalia, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, împreună cu soția și persoanele oficiale care îl însoțesc, au sosit la Gohar, localitate situată la 100 km de Mogadiscio. Numeroși locuitori aflați de-a lungul traseului au făcut o caldă primire a oaspeților români, oferindu-le buchete de flori și strigind lăzinc în cinstea prieteniei româno-somaleze.

Convoul oficial de mașini s-a îndreptat spre fabrica de zahăr din Gohar, în care capitalul somalez deține majoritatea.

După o scurtă vizită la plantații de trestie de zahăr și a livezii de pomi fructiferi tropicali, care ocupă peste 2.000 de hectare, președintele Consiliului de Stat a vizitat principalele sectoare de producție ale fabricii de zahăr.

La prânz, ministrul afacerilor externe al Somaliei, Ahmed Yussuf Dualeh, a oferit o masă în cinstea oaspeților, care a fost urmată de un program de dansuri și cîntece somaleze.

Vineri seară, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, cu soția, au oferit un banchet în onoarea președintelui Republicii Somalia, Abdulah Osman Aden și a soției sale, Asha.

Au participat președintele Adunării Naționale a Somaliei, membri ai guvernului, deputați și alte persoane oficiale somaleze.

În cursul banchetului, care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, prietenească, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, și președintele Somaliei, Abdulah Osman Aden, au rostit toasturi.

„Votul surpriză” din senatul italian

„Votul surpriză” din senatul italian asupra proiectului de lege privind reorganizarea serviciilor de asistență socială, care a pus în minoritate guvernul Moro este apreciat de agențiile de presă ca un pericol de criză în sinul coaliției guvernamentale de centru stînga.

În timp ce liderii democrați creștini, care au participat la o reuniune vineri, sub președinția primului ministru Aldo Moro, sint de părere că acest vot nu ar trebui să constituie un motiv de criză, conducătorii Partidului socialist unificat

italian care s-au reunit vineri seară au exprimat rezerve și au lăsat să se înțeleagă că perspectiva unei rupturi n-ar trebui să fie exclusă a priori. Direcția P.S.U. a făcut cunoscut că Nenni, președintele partidului și vicepreședintele guvernului, va pune lui Moro anumite condiții pentru continuarea realizării programului guvernului de centru stînga.

Direcția Partidului republican (al treilea partener al coaliției de centru stînga) s-a pronunțat la rîndul său pentru evitarea unei crize. Acest partid condiționează totodată, menținerea sprijinului său acordat guvernului de respectarea priorităților stabilite de planul de dezvoltare economică.

O precizare a secretariatului președintelui R. D. Vietnam

HANOI 11 (Agerpres). — După cum anunțase agenția V.N.A., Secretariatul președintelui Ho Și Min a răspuns, la 2 februarie, întrebărilor puse de ziaristii americani, Bernard Krisher, corespondent al revistei „Newsweek” și Robert Little, de la postul de radio-televiziune C.B.S., New-York, care s-au interesat dacă este adevărată informația furnizată presei din Paris de reverendul A. Muste, potrivit căreia președintele Ho Și Min a invitat pe președintele Johnson la o eventuală întrevvedere care să aibă loc la Hanoi. În răspunsul său, Secretariatul președintelui R.D. Vietnam a comunicat că este autorizat să confirme că declarația făcută de reverendul A. Muste, la reînnoțarea din Vietnam, în cadrul conferinței sale de presă de la Paris, din 24 ianuarie, „reflectă pe larg ideea președintelui Ho Și Min”.

Guvernul olandez a aprobat planul de modernizare al portului Rotterdam, unul din cele mai active porturi ale lumii, care va putea da posibilitate navelor, avînd un deplasament de 255.000 tone, să intre în radă. Acest plan, care prevede construirea unui dig de 12 km în Marea Nordului, va costa 100 milioane de guldeni.

„BUNĂ ZIUA, ROMÂNIA”

În sala mare a hotelului National din Berna, inginerul Pierre-Francois Degeorges a prezentat unui numeros public filmul documentar „Bună ziua, România”, realizat în colaborare cu Danile și Pierre Tairraz. În succesiunea secvențelor au apărut imaginile vîi ale României — Bucureștiul cu parcurile, lacurile și noile sale cartiere de locuințe, regiunea Văii Frahovei și Uzina de tractoare din Brasov, Delta Dunării și litoralul Mării Negre, minăstirile Moldovei și bogata artă populară românească etc.

Prezentarea filmului a fost precedată de o expunere asupra istoriei țării noastre de la începuturile ei îndepărtate și pînă la transformările de azi. Aft conferința cit și filmul s-au bucurat de o caldă primire.

însemnări

Emisari trimiși de Ian Smith au colindat cancelarii diplomatice ale Occidentului. Totul s-a petrecut în tăcere. Au lipsit comunicatele oficiale, s-au făcut nici măcar declarații ziaristilor. Trimișii autorităților de la Salisbury s-au ferit de privirile indiscrete. S-ar putea spune că, într-un fel, au intrat prin ușa din dos în diversele ministere ale afacerilor externe. Desigur, subalternii lui Smith nu fac parte din catego-

ria politicianilor ce detestă publicitatea zgomotoasă. Mușonia le-a fost, însă, impusă. Interlocuții lor au dorit ca nimic să nu răzbată în paginile ziarelor sau pe ecranele televiziunii. Căci, amabilitatea față de rasiștii sud-rhodesieni este compromiștoasă.

Reînțorși la Salisbury, emisarii — probabil — l-au încredințat pe Smith de reușita sondajelor lor. Dint-o dată, premerul sud-rhodesian a urcat în viteză scările optimismului.

Teama de a nu deranja pe „prieteni” l-a obligat la o reținere în privința amănunțor. Dar el a anunțat victorios că s-a procedat la contacte cu „anumite țări” în vederea „recunoașterii oficiale” a Rhodesiei. Nu s-au dat nume. Desigur, Pretoria și Lisabona exprimă ostentativ sprijinul față de Smith și recunoștința acestuia s-a manifestat prompt și în faptul că în timp ce țările din Commonwealth li s-au retras avantajele va-

male, Portugalia și Republica Sud-Africană au doborîdit un regim preferențial. Se pare, totuși, că lista „prietenilor” ar fi ceva mai lungă și că alții — după Smith — „manifestă o simpatie deschisă față de guvernul rhodesian”. Premierul rasist a adus ca argument faptul că „multe țări recunosc practic Rhodesia deoarece promovează relații comerciale cu Salisbury”. La capitolul amănunțor, Smith s-a dovedit avar. Limbușia trebuia pă-

răsită pentru a nu enerva pe binevoitorii „prieteni”. Categorie, în unele cercuri apusene care promovează politica trecutului colonialist, Smith se bucură de „simpatie”. Dar chiar și aceste cercuri (cu puține excepții) preferă să-și camufleze simpatiile în mantia discreției și să discute cu trimișii regimului de la Salisbury în obscuritatea unor cabinete ferite de privirile opiniei publice.

M. RAMURA

Discreție

Consfătuirea miniștrilor afacerilor externe ai țărilor participante la Tratatul de la Varșovia

Între 8 și 10 februarie 1967, la Varșovia a avut loc consfătuirea miniștrilor afacerilor externe ai țărilor participante la Tratatul de la Varșovia.

La înfățișare au luat parte: Ivan Bașev, ministrul afacerilor externe al R.P. Bulgaria, Vaclav David, ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste Cehoslovacia, Otto Winzer, ministrul afacerilor externe al Republicii Democratice Germane, Adam Rapacki, ministrul afacerilor externe al Republicii Populare Polone, Mircea Malia, adjunct al ministrului afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Janos Peter, ministrul afacerilor externe al Republicii Populare Ungare, Andrei Gromiko, ministrul afacerilor

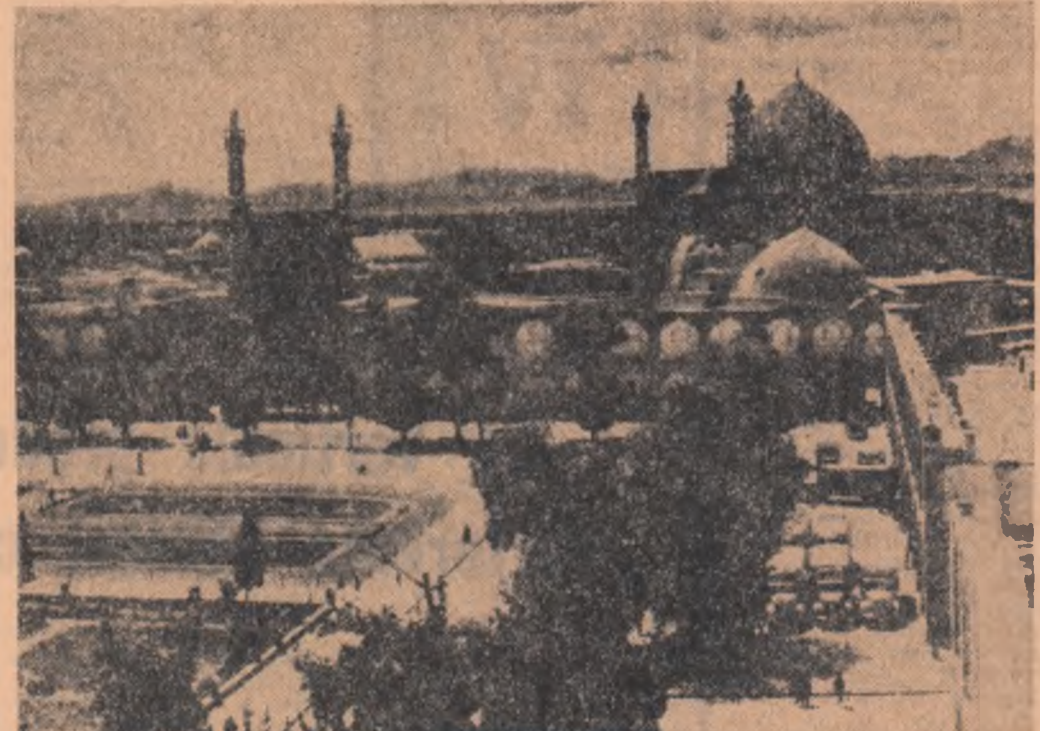
externe al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste.

La consfătuire a avut loc un schimb prietenesc de păreri asupra problemelor legate de eforturile țărilor socialiste îndreptate spre slăbirea incoerenței internaționale, întărirea păcii, securității și colaborării în Europa, și de evoluția situației pe continentul european, după adoptarea la București, în iulie 1966, a Declarației cu privire la întărirea păcii și securității în Europa.

Consfătuirea s-a desfășurat într-o atmosferă de colaborare tovarășească și deplină înțelegere reciprocă.

Declarația lui U Thant

Secretarul general al O.N.U., U Thant, a chemat din nou la prelungirea ordinului de incetare a focului în Vietnamul de sud cu prilejul Anului Nou vietnamez, și la încetarea necondiționată a bombardamentelor americane împotriva R.D. Vietnam. Într-o declarație dată publicității la New York, U Thant propune extinderea pe termen nedefinit și fără condiții a încetării focului. Secretarul general al O.N.U. reaminteste totodată preocuparea sa în trei puncte referitoare la problema vietnameză, exprimîndu-și convingerea că în cazul în care transpunerea lor în viață ar începe prin încetarea necondiționată a bombardamentelor împotriva R.D. Vietnam, ar putea fi creat un climat favorabil pentru o reglementare pașnică.

IRAN. — Vedere din Isfahan

Tutankamon la Paris

Tutankamon a ajuns la Paris. Sub paza cea mai strictă, o parte din fabulosul tezaur al Muzeului din Cairo se află pe malurile Senei. 45 de piese dintre cele mai reprezentative pentru desăvîșirea la care ajunseră artiștii egipteni ai antichității vor străluci în sălile din Grand Palais. Specialistii au efectuat operațiunile de despachetare cu toată grija și atenția, iar autoritățile au luat măsurile de rigoare pentru ca Tutankamon să fie ferit de orice neplăceri.

Tutankamon a refăcut după 3268 de ani. Evenimentul s-a produs spre sfîrșitul anului 1922. Pe atunci în Egipt, în vestita Vale a Regilor, (la propriu cimitirul faraonilor) poposiră doi englezi atrași de probleme personale. Unul din ei — lordul Carnarvon, posesor al unuia din primele automobile din Anglia (avea nr. 3. Inscris pe permisul său), fusese grav accidentat în jurul anului 1909. Pentru a-și restabili sănătatea, lordul Carnarvon s-a îndreptat spre Egipt unde totuși mai respira încă atmosfera vechilor legende despre faraonii mîiffiați în sarcofagi bogate de către preoții lor, tainici ai numerelor ciudate cu puteri supraomenești. Acolo el s-a descoperit pasiunea arheologică dar handicapat de lipsa cunoștințelor științifice a căutat tovarășul unui arheolog profesionist. Acesta, pe nume, Harvard Carter urma să fie ani și ani mai tirziu adevăratul desco-

peritor al unei comori neprețuite, acela care cu bagheta magică a intuit și l-au adus printre comorile civilizației pe Tutankamon, faraonul al cărui nume găsit săpat undeva pe un zid vechi îl trezise curiozitatea de cercetător. Dezamăgit de celelalte vechi monumente funerare (tentativele sale de a descoperi ceva deosebit în ele îl erau mereu dejucate de isprăvile feurtorilor din diverse ere) speranțele sale au fost trezite doar de niște trepte de piatră tăiate în miezul văii. Atras de ceva irezistibil le parcurse cu înfrigurare — erau 16. Apoi, urma un culoar lung cam de 7-8 metri și la capăt o poartă, o cameră mortuară, o altă poartă și încă o cameră, în total patru și peste tot obiecte, statui, inscripții, bogății, în sfîrșit opere de artă mult rîvnite.

Dar marile descoperiri nu se

fac în ritm rapid: Carter și Carnarvon au avut nevoie de zile întregi pentru a pătrunde în labirintul văii; nerăbdarea lor a îngheață temperatura celei mai înalte în fața unei porți aurite care trebuia deschisă cu grijă pentru a nu profana sculpturile în lemn înfructipînd pe faraon și pe soția lui. Dincolo de acest obstacol îl aștepta un spectacol într-adevăr unic: la flacăra anemică a luminării pe pereții camerelor mortuare creșteau umbrele unor animale stranii (hipopoci, cu labe de leu, capete de ghepar), și ale unor statui negre uriașe, santinele impietrite, păzind parca următoarea poartă zidită. Dispuse într-o ordine anumită obiectele preferate trebuiau să fie la îndemîna faraonului cînd avea să se trezească: cutii de abanos și fildeș, vase de alabastru, stifele din fier, mobilier în stilul epocii și tronuri de aur și email. Numărul acestor lucruri era de aproape 3.000. Abia după șase ani, Carter a terminat cu inventarierea lor și le-a împachetat pentru Muzeul din Cairo. Dar lucrurile cele mai prețioase au fost găsite în ultima cameră mortuară în sarcofagul din cuarț galben. Acesta păstra alte trei lăzi una într-alta. Și în sfîrșit și fost scoase la iveală mlafele făcute după chipul și asemănarea regelui. Primul era din iemna aurit, al doilea din lemn

Urmările cutremurului din Columbia

Autoritățile columbiene au anunțat că se încearcă stabilirea contactului cu regiunea Caqueta, situată la sud de Bogota, pentru a se putea confirma știrile, potrivit cărora un oraș cu 4.000 de locuitori a fost distrus în întregime în cursul cutremurului ce a avut loc joi în această țară. Este vorba de localitatea Guacamayas, situată într-o regiune păduroasă a munților Anzi, despre care se crede că s-a găsit chiar în epicentru cutremurului. Într-un timp, ministrul columbian de interne, Michael Pastrano, care s-a înapoiat la Bogota, după o călătorie de inspecție făcută în departamentul Huila, greu lovit de cutremur, a declarat că numai în orașul Neta 53 de persoane au fost ucise și peste 200 rănite. El a comunicat că toate clădirile acestui oraș au fost distruse, inclusiv palatul guvernatorial. Cutremurul a provocat prăbușirea zidurilor și avarierea acoperișurilor la un număr de peste 100 de clădiri importante din centrul Bogotei, printre care se află și zece biserici construite în secolele al 17-lea și 18-lea, în perioada colonială spaniolă. Panica provocată de această calamitate a fost atît de mare încît vineri, la 24 de ore după cutremur, spectatori ai unui meci de fotbal, desfășurat în orașul Santa Marta, au fugit îngoziți din tribune cînd pe o stradă alăturată au intrat în funcțiune mai multe mașini pentru construcții.

Incordarea semnalată în rîndurile cercurilor studențesce din Italia continuă să crească. Vineri au avut loc mai multe manifestații studențesce la Torino, Milano, Florența și în alte localități ale Italiei. La Torino, porțile universității au fost închise începînd de vineri, din ordinul rectorului. Această măsură a fost luată după ce, la cererea rectoratului, detașamentele ale poliției au pătruns în incinta universității, expulzîndu-i pe studenții care ocupaseră unul dintre amfiteatre. Aproximativ 1.000 de studenți au demonstrat apoi în fața universității din Torino, cerînd demiterea rectorului. Manifestațiile studențesce au luat amploare și la Milano, unde studenții aflați în grevă au ocupat sediul Facultății de arhitectură. Aici s-au intrunit reprezentanții ai studenților din Milano, Bologna, Florența și Cagliari, pentru a protesta împotriva măsurilor luate de rectorul Universității din Torino.

Rectoratul Universității din Capetown a adoptat o hotărîre în virtutea căreia Consiliul reprezentanților studenților a fost lipsit de o serie de drepturi. Totodată, rectoratul a hotărît crearea în universitate a unei organizații rasiste. Se știe că anul trecut Consiliul reprezentanților studenților s-a pronunțat în repetate rînduri împotriva creării unei organizații studențesce de orientare rasistă.

Invadînd economia Australiei, capitalul american tinste departe. El urmărește nu numai dominația cu caracter de monopol a pieții australiene, ci și folosirea continentului australian ca o trambulină pentru infiltrarea în Asia de sud-est. „Australia — sublinia recent oficialul marii finanțe americane WALL STREET JOURNAL — oferă o bază de producție pentru comerțul de export foarte avantajos în regiunea Pacificului și în Asia. Acesta este extrem de profitabil pentru companiile americane, intrucît mărfurile produse în Australia beneficiază de tarife preferențiale în zona Commonwealth-ului și nu trebuie plătite în dolari”.

Bineînțeles, monopolurile britanice nu intenționează să cedeze fără luptă pozițiile din Australia, cu atît mai mult cu cît aceste poziții sînt încă destul de solide. În ce privește volumul investițiilor, Anglia mai deține poziții dominante (în 1968, investițiile britanice se cifrau la aproape 2 miliarde dolari). Firmele britanice controlează aproape 70 la sută din industria metalurgică și peste 50 la sută din cea chimică. Rivalizînd cu firmele americane, British Motor Corporation construiește actualmente o mare uzină lângă Melbourne.

Eforturile britanice pentru menținerea pozițiilor se lăvesc, însă, de mari dificultăți. În lupta dintre dolar și lira sterlină, dolarul se bucură de mari avantaje. El are un aliat foarte puternic în Banca Internațională de reconstrucție și dezvoltare, controlată de Washington. Din 1950 această bancă a acordat cu regularitate guvernului australian împrumuturi care însumează pînă acum aproape un miliard de dolari. Anglia nu are posibilitatea să acorde asemenea împrumuturi.

Nu trebuie să uităm nici faptul că, practic, în ultimul deceniu dolarul s-a aflat în orbita planurilor strategice americane. Ea este membră a trîniei alianței militare A.N.Z.U.S. (Australia, Noua Zeelandă, S.U.A.). Vremurile cînd Australia miza atît în economie cît și în politică pe Marea Britanie se apropie de sfîrșit. Si este indoielnic ca eforturile lui Callaghan și ale diferitelor foruri guvernamentale britanice să poată influența serios deznodămîntul disputei între dolar și lira sterlină pe continentul australian.

EM. RUCAR